

**ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΥ ΚΥΚΚΩΤΟΥ
ΣΤΗΝ ΕΞΟΔΙΟ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ
ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ**

7 Δεκεμβρίου 2013

«Μακάριοι οὔτοι, τῆς τε ἐντεῦθεν ἀναβάσεως καὶ τῆς ἐκεῖσε θεώ-
σεως»,

Πανιερώτατε καὶ πολυσέβαστέ μας Γέροντα, Πάτερ καὶ Δέσποτα,
Μητροπολίτη Κύκκου καὶ Τηλλυρίας κ. Νικηφόρε,

Πανιερώτατοι, Θεοφιλέστατε,

Ἅγιοι Καθηγούμενοι,

Ἐντιμε κύριε Φωτίου, Ὑπουργέ Ἀμύνης καὶ ἐκπρόσωπε τοῦ ἐξο-
χότατου Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας κ. Νίκου Ἀνα-
στασιάδη,

Σεβαστὸ Ἱερατεῖο,

Λαὲ τοῦ Θεοῦ ἀγαπημένε,

Σήμερα ὁ ἐκλεκτὸς γόνος τῆς ἡρωοτόκου Λύσης καὶ ὁ ὑψηπέ-
της ἀετὸς τῆς γνήσιας πατερικῆς Θεολογίας, Γέροντας Γαβριήλ,
ἄνοιξε τὰ οὐρανοπτερὴ καὶ πολύχρωμα φτερά του πρὸς τὸν Δη-
μιουργό, πὺν τόσο ἀγάπησε καὶ περισσῶς ἐλάτρευσε καὶ ὑπηρέ-
τησε.

Σήμερα, ἡμεῖς οἱ ἀπλοὶ συνοδοιπόροι του ὡς Ἰκαροί, ἀδυνατοῦμε νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε, γιατί τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸν καλωσόρισε στοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ.

Γονυπετεῖς παρακαλοῦμε καὶ ἱκετεύομε τὸν Ἀβραάμ, νὰ τὸν ἀποστείλει σέ μᾶς, ὅπως δροσίσει ἀπλὰ τὰ χεῖλη μας καὶ νὰ μᾶς προσφέρει λίγες σταγόνες τῆς χάρης, στὴν ὁποία ὁ ἴδιος, ἀπὸ τὴν Πέμπτη, μετέχει καὶ συμμετέχει πλήρως.

Σήμερα, τὸ μέγα πλῆθος τῶν πνευματικῶν του τέκνων, τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων, τῶν Ἱερέων καὶ Διακόνων, θρηνοῦντες καὶ ὄχι ἀπελπιζόμενοι, προστρέξαμε ἐνώπιον τοῦ σεπτοῦ σκηνώματος τοῦ λατρεμένου μας Γέροντα, τοῦ γλυκύτατου Παπποῦ μας, ἀπονέμοντάς του τὸν πρόποντα σεβασμό.

Γιὰ ὅλους ἡμᾶς, ἡ σημερινὴ ἡμέρα δὲν εἶναι καὶ δὲν πρέπει νὰ εἶναι μέρα θλίψης καὶ ἀπόγνωσης, ἀπελπισίας καὶ ἀπαισιοδοξίας. Δὲν ὀρφανέψαμε, δὲν εἴμαστε μόνοι μας πλέον. Δὲν εἴμαστε καὶ δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε καὶ νὰ συμπεριφερόμαστε «ὥσπερ οἱ λοιποί, οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» (Α΄ Θεσ. δ΄ 13).

Πιστεύουμε καὶ ὁμολογοῦμε ὅτι «Χριστὸς Ἀνέστη», καταργώντας τὸν θάνατο, συντρίβοντας τὸ κράτος του καὶ ἐπανανοίγοντας διάπλατα τὴν πύλη πού ὁδηγεῖ στὴν αἰώνια ζωὴ.

Μπορεῖ οἱ βιοτικὲς μέριμνες καὶ ἀσχολίες νὰ μὴν μᾶς ἐπέτρεπαν τὴν καθημερινὴ ἐπαφὴ μαζί του, ὅμως ἀπὸ σήμερα, ἔχει ριζώσει τὸ πρόσωπό του στὴν καρδιά μας, ὡς ἀγλαόκαρπο δέντρο καὶ ἡ μνήμη του, ἡ ἀνάμνησή του θὰ εἶναι τόσο ζωηρὰ ὅσο τὸ αἷμα στὶς φλέβες μας.

Γλυκύτατος στὴν ὄψη, ἀπλὸς στὴ μεγαλοπρέπειά του καὶ μεγαλόπρεπος στὴν ἀπλότητά του.

Πιστεύομε καὶ ὁμολογοῦμε, κατὰ τὴν πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι ὁ θάνατος δὲν εἶναι ὀριστικὴ καταστροφὴ καὶ ἀφανισμός, ἐκμηδένιση καὶ κατάληξη στὴν ἀνυπαρξία. Εἶναι σημεῖο ὀριακὸ καὶ ταυτόχρονα ἡ ἀπαρχὴ μίας ἄλλης καινούργιας ζωῆς, αὐτῆς καὶ πνευματικῆς μέσα στὴν ἀπεραντοσύνη τῆς αἰωνιότητας.

Πιστεύομε καὶ ὁμολογοῦμε ὅτι ὁ Γέροντάς μας «οὐκ ἀπέθανεν ἀλλὰ καθεύδει» (Λουκ. η' 52). «Πιστεύετε τοῦτο;», μᾶς ρωτᾷ ὁ Κύριος. Ναί, Κύριε, πιστεύουμε, γιατί ἡ κάθοδος αὐτῇ ἔχει ἀνοδική φορά. Ὁ τάφος εἶναι τὸ ὄχημα ποὺ μᾶς μεταφέρει «εἰς τὰ ἄνω».

Ὅμως εἵμαστε ἄνθρωποι, *«σάρκα φοροῦντες καὶ τὸν κόσμον οἰκοῦντες»*. Γι' αὐτὸ καὶ θρηνοῦμε, καὶ πενθοῦμε ὅλοι ἐμεῖς σήμε-
ρα. Θρηνητικὰ προσπίπτουμε καὶ κατασπαζόμεθα τὸ σεπτὸ σου
σκήνωμα, λατρευτέ μας Γέροντα, καὶ πνευματικὰ θρηνοῦμε γιὰ
τὴ σωματικὴ σου ἀπουσία ἀπὸ τὴ ζωὴ μας, τὴν ὁποία προκάλεσε
ἡ ἀπὸ τῆς γῆς ἐκδημία σου.

Ὑπῆρξες Γέροντα, ὁ ἀληθὴς τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος καὶ ὁ μετὰ
τοῦ Θεοῦ τεταγμένος, προκειμένου νὰ ὠφελήσεις κατὰ τὸν Θεὸν
τον λαὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅπως ἀναφέρει ὁ ὅσιος Νεῖλος καὶ συχνὰ
συνήθιζες νὰ μοῦ ὑπενθυμίζεις: «Γιὰ νὰ εἵμαστε γνήσια παιδιὰ τοῦ
Θεοῦ, ὀφείλουμε νὰ βλέπουμε τὸν πλησίον μας ὡς Θεὸν, μετὰ
τὸν Θεόν». Παρὰ τὸ ἀσθενὲς καὶ κατατρυχόμενο ἀπὸ σοβαρὲς
ἀσθένειες εὐαίσθητο σκήνωμά σου, οὐδέποτε διαμαρτυρήθηκες,
οὐδέποτε ἐξέφραζες δυσφορία. Πάντα δοξολογοῦσες τὸν Θεὸ καὶ
προσδιόριζες τὴν ἔξοδό σου, ὅταν τὰ πλοκάμια τῆς ἀσθένειας
ἐπηρεάσουν καὶ τὸ τελευταῖο ὑγιὲς κύτταρο τοῦ σώματός σου.
Ἐλεγες ὅτι γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ πονέσουμε καὶ
στὸ πιὸ μικρὸ σημεῖο τοῦ σώματός μας.

Μὲ τὴν ἐκδημία σου «ὑπερανέστης τῶν ἐπιγείων... προέκυψες
τῶν ἐπουρανίων... ἐπέτυχες οὐ ἐπεπόθης... εὗρες ὃ ἐπεζήτηεις...
τὴν ἄνω χοροστασία διησφάλισες...». «Τὰ ἐπουράνια... ἐπόθη-
σες καὶ ἐκέρδισες...». Εἵμαστε ἀπόλυτα σίγουροι ὅτι εἰσῆλθες σὲ
αὐτά, ὅχι ἐκλιπαρώντας ἀλλὰ πανηγυρίζοντας.

Διακαῆς σου πόθος ἦταν ἡ ἀπελευθέρωση τῆς τροφοῦ Μονῆς
σου. Ὅταν ἀναφερόσουν στὸν Ἀπόστολο Βαρνάβα, ἔλαμπες. Ὁ
βίος καὶ τὸ πλήθος τῶν θαυμάτων του, ὅπως καὶ τῶν ἀγαπημέ-
νων σου ἀγίων Συνεσίου καὶ Εὐφημιανοῦ, ἦταν ἡ καθημερινὴ
τροφή καὶ τὸ μόνιμο κεραστικό σου. Μὴν νομίζεις ὅτι ὁ πόθος
σου δὲν ἐκπληρώθηκε, ἀντίθετα μάλιστα, πραγματοποιήθηκε τὴν
ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ ἀγαπημένου σου Ἀγίου, τοῦ ὁσίου Σάββα
τοῦ Ἁγιασμένου. Οὔτε ἡ ἀσθενὴς σου σάρκα, οὔτε ἡ ἡλικία σου,
οὔτε τὰ συρματοπλέγματα, οὔτε τὰ ὁδοφράγματα εἶναι ἱκανὰ
πλέον νὰ σὲ ἀνακόψουν νὰ κατοικήσεις στοὺς εὐλογημένους χώ-

ρους τῆς Μονῆς σου. Ἡ εὐλογημένη ψυχὴ σου κουρνιαρίζει τώρα μὲ ἀγαλλίαση, στὴ γλυκεῖα ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα.

Ἐφυγες ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐγκατέλειπες. Εἶσαι τόσο μακριὰ μας καὶ ταυτόχρονα τόσο κοντά μας. Ἐσὺ τὸ ἐπεθύμησες, ἐσὺ τὸ ἐπέλεξες, νὰ φύγεις ἡσυχᾶ, εἰρηνικά, ἀπλά, ἀνώδυνα καὶ κυρίως ἀνεπαίσχυντα. Ὅπως ἔζησες, ἔτσι καὶ ἀναχώρησες.

Προνόησες σχεδὸν γιὰ ὅλα. Δὲν ἄφησες ἐκκρεμότητες. Ὑλοποίησες τὰ ὄνειρά σου. Καὶ τὸ βασικότερο, προνόησες γιὰ τὸ σμῆνος τῶν πνευματικῶν σου τέκνων.

Ἐδῶ καὶ δύο χρόνια ἔλαβα ἐντολὴ ὑπακοῆς, ἂν καὶ ἀνάξιος, ὅπως κατὰ τὴν ἀκολουθία τῆς ἐκδημίας σου, ἀναγνώσω τὴν πνευματικὴ σου παρακαταθήκη. Αὐτῆς τῆς παρακαταθήκης ἔγινε κοινωνὸς ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς, ποὺ εἶχαμε τὴν εὐλογία νὰ ἀνῆκουμε στὰ πνευματικά σου τέκνα. Καὶ αὐτὴ ἡ εὐλογία δὲν εἶναι ἀσφαλῶς προνόμιο οὔτε προϋπόθεση σωτηρίας, ἀλλὰ δυσβάστακτο χρέος καὶ μεγάλη πνευματικὴ εὐθύνη. Ἡ πνευματικὴ μας πορεία θὰ φιλτράρεται καὶ θὰ ἀξιολογεῖται μὲ κριτήριον τὴν δική σου ἐντολὴ καὶ ἐδῶ, μέσα ἀπὸ τὴν κάθε μας πράξη καὶ τὴν κάθε μας ἀπὸ τοῦδε συμπεριφορά, θὰ διαφαίνεται πόσο κάλπικα ἢ γνήσια πνευματικά σου τέκνα εἴμαστε.

Κάθε φορά, ποὺ ὁ Γέροντας ἔθετε τὸ πετραχήλι του στὴν κεφαλὴ μας, ὡς ἄλλος τελετουργὸς Ἀρχιερέας, τῆς καθαρτικῆς χάριτος τοῦ παναγίου Πνεύματος καὶ ὡς ἄλλος Μωϋσῆς, ἔδινε τὶς πλάκες τοῦ πνευματικοῦ νόμου τοῦ βιώματός του. Ἐχομε χρέος νὰ διαφυλάξουμε αὐτὴ τὴν παρακαταθήκη. Πιστὸς στὸ χρέος, προσφέρω στὴν ἀγάπη σας τὴν παρακαταθήκη ταύτη.

« ...Παιδιά μου ἐν Χριστῷ ἀγαπητά...

Ὑποθήκη σᾶς ἀφήνω τώρα ποὺ ζῶ, νὰ τὴν κρατήσετε, ὅταν θὰ φύγω ἀπὸ τὸν κόσμον τὸν παρόντα. Γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

Νὰ ἀγαπᾶτε τὸν Θεὸ καὶ νὰ ζεῖτε μὲ εὐσέβεια. Μὴν ξεθωριάσετε στὴν τριβή, στὸν κόσμον τὸν παράφρονον. Πάντοτε σᾶς παρίστανα τὴν εἰκόνα τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, ὡς μία καλὴ ἡλεκτρικὴ

ἐγκατάσταση πού θέλει παροχή γιά νά ἀποδώσει. Θέλει ἐνέργεια γιά νά λειτουργεῖ. Πρέπει νά μπαίνει ἡ ψυχὴ σὲ πόλους καὶ νά ἐφοδιάζεται. Καὶ αὐτοὶ οἱ πόλοι εἶναι τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Νὰ λειτουργεῖστε... νὰ ἐξομολογεῖστε... νὰ κοινωνεῖτε τῶν ἀχράντων μυστηρίων, τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἔνωση μὲ τὸν Θεό, ἡ χαρὰ καὶ ἡ εἰρήνη στὴν ψυχὴ. «Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ...». Μὴν ἀφήνετε τὴν πικρία καὶ τὴν ἐχθρότητα νὰ κυριαρχεῖ στὴν ψυχὴ σας, γιατί χάνεται ἡ παρρησία σας στὸν Θεό.

Μὴν κατακρίνετε τὸν ἀδελφό σας, γιατί οἱ κατακρίνοντες, δέχεσθε τὴν ἐγκατάλειψη τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ γίνεσθε ἀδύναμοι νὰ νικήσετε τὰ πάθη σας καὶ δέχεσθε πτώσεις στὴ ζωὴ σας.

Ἀγωνίζεσθε καὶ προσεύχεσθε στὸν Πανάγαθο Θεό μας. Ἡ προσευχὴ εἶναι ἐπικοινωνία τῆς ψυχῆς σας μὲ τὸ Θεό. Ὁ Θεὸς εἶναι ἓνας ἄπειρος καὶ ἀπερινόητος νοῦς καὶ ὁ δικός μας νοῦς ἓνα ἐλάχιστο μόριο, πού πρέπει νά ἐνωθεῖ μὲ τὸν ἄπειρον νοῦν, τὸν Θεό, μὲ τὴν προσευχήν, ὅπως ἔλεγεν καὶ ἓνας νηπτικὸς ἀγιορείτης πατέρας.

Ἀφιερώνετε λίγη ὥρα πρωϊνὴ, πρὶν μπεῖτε στὴ βιοτικὴ τῆς μέρας μέριμνα, γιά νά συγκεντρωθεῖτε καὶ θὰ εἰσθε εἰρηνικοὶ ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἄν ὁ χρόνος σᾶς παίρνει καὶ μπορεῖτε, κάνετε ἓνα μικρὸ κομποσχοινάκι, πού μπορεῖ νά συγκεντρώσει σὲ προσευχή.

Ἐπικαλεσθεῖτε τὸν Θεόν, νά σᾶς χαρίζει ζωντανὴ τὴν πίστη σας, βεβαία τὴν ἐλπίδα σας καὶ ἐνεργὸ τὴν ἀγάπη σας. Ζητεῖστε ἓνα δεύτερο, νά χαρίζει σύνεση, φρόνηση καὶ διάκριση στὴ ζωὴ σας.

Καὶ ἓνα τρίτο, ζητεῖστε νά σᾶς χαρίσει ἐγκράτεια, σωφροσύνη, ταπεινοφροσύνη, ὑπομονὴ καὶ ἀγάπη».

Ὅσον ἀγάπησε τὸν Ἀπόστολο Βαρνάβα τόσο καὶ περισσότερο λάτρευε τὴν χαριτόβρυτο Ἐλεούσα τοῦ Κύκκου. Ἡ πρόσκληση τοῦ τότε Ἡγουμένου καὶ νῦν Μητροπολίτη Κύκκου καὶ Τηλλυρίας κυρίου Νικηφόρου, ὅπως ἐγκαταβίώσει στὴν Ἱερὰ Μονή

Κύκκου, τὴν ἐξέλαβε, ὅπως ὁ ἴδιος καταθέτει, «ὡς φωνὴ Θεοῦ», δοξολογώντας τὸν Θεὸν περὶ τούτου. Συνεχίζοντας ἀναφέρει: «Μὲ ἔφερε ἐδῶ, μεταφυτεύοντάς με στὴ μεγάλη αὐτὴ γλάστρα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τῆς Παναγίας τοῦ Κύκκου, πὺν βρῆκα λίπανση μεγάλης ἀγάπης ἀπὸ ὅλην τὴν ἀδελφότητα καὶ πότισμα πολλῆς ἐκτιμήσεως. Μοῦ σήκωσε, ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, τὶς ἀρρυθμίες τῆς καρδίας μου, μοῦ χάρισε δυνάμεις νὰ λειτουργῶ, μὲ ἐμψύχωσε, μὲ πλούτισε εὐεργεσιῶν, χαρίζοντας εἰς ἐμὲ ἀγάπη, πλῆθος τέκνων πνευματικῶν, πὺν ὁδήγησε νὰ μὲ προσεγγίζουν καὶ νὰ μοῦ προσφέρονται καθημερινῶς».

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἡ κατάληξη αὐτοῦ μου τοῦ λόγου, δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ὅ,τιδήποτε ἄλλο, παρὰ ἓνα ἀκόμα πνευματικὸ μαργαριτάρι ἀπὸ τὴ γραφίδα τοῦ σεβαστοῦ μας Γέροντα Γαβριήλ, πὺν θὰ πρέπει νὰ εἶναι γιὰ μᾶς τρόπος ζωῆς: «Κάνε με, Θεέ μου, σκεῦος ἐκλεκτό τῆς χάριτός Σου, καρποφόρο, ἐν πάσῃ ἀρετῇ καὶ ἀγαθωσύνῃ καὶ ἀξιώσέ με νὰ νεκρώσω τὰ πάθη μου καὶ νὰ ἀκούσω κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεώς σου τὸ «εὖ δοῦλε ἀγαθέ, εἵσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου».

Ἄς ἔχουμε τὴν εὐχή του. Ἀμήν!
